

Можна стверджувати, що швидкість комерціалізації і впровадження знань і наукових досягнень в товар залежить від гнучких організаційних і управлінських форм інтеграції науки, освіти і виробництва. Наукоємний комплекс в умовах ринкових відносин і високої конкурентоспроможності вимагає підвищення швидкості комерціалізації знань і наукових досягнень в товар, залежить від гнучких організаційно-управлінських форм, трансферу технологій.

Процес інтеграції елементів інфраструктури достатньо складний, суперечливий і довготривалий. Багато в чому це визначається відсутністю загальних інтересів, коли кожен елемент функціонує відокремлено і вирішує тільки певні задачі. Вирішення даної проблеми вимагає створення інформаційних банків даних по основних складових інноваційного процесу в регіоні; проведення експортних досліджень інноваційної і ринкової інфраструктур; організації постійного моніторингу інноваційного розвитку.

Кінцевим результатом повинні стати формування послідовної і ефективної державної регіональної інноваційної і інфраструктурної політики, інтеграції елементів інфраструктури, інформаційна прозорість інноваційно-підприємницьких і ринкових структур, задіяних в інноваційному процесі.

Література:

1. Петрушенко М. Кластер дає шанс// Урядовий кур'єр. – 2009. – №32 (3938).
2. Романова О.А., Лаврикова Ю.Г. Кластерное развитие экономики региона: теоретические возможности и практический опыт// Экономика региона. – 2007. – № 3.
3. Соколенко С. І. Сучасний економічний розвиток регіону на основі інноваційних промислових кластерів/Семинар – Народа на тему «Розвиток територіальної громади на основі кластерної моделі виробництва» – м. Сміла, 23 січня 2009 р.

Райчева О.К., Бровкова О.Г.

Інновації у банківському секторі

Економічна ситуація в країні ставить ключову проблему сучасним підприємствам та установам, яка базується на управлінні інноваціями. Інновації у банківському секторі варто розглядати у контексті значно ширшого ринку фінансових послуг, а не тільки банківських операцій. На зміну підходу до банківських інновацій найбільший вплив мають тренди на міжнародних фінансових ринках. До того ж, ефективність роботи банку і його конкурентоспроможність на ринку багато в чому залежать від впровадження нових банківських продуктів та послуг.

Новий банківський продукт – комбінована, або нетрадиційна форма банківського обслуговування, що створюється на основі маркетингових досліджень потреб ринку. Новим банківським продуктом може бути і кредитно-фінансовий інструмент. Так, у 1752 році виникли чеки, як реакція банків на заборону британського уряду видавати кредитним організаціям банкноти, що оплачуються за умови подання в касі.

Сукупність нових банківських продуктів і послуг, або банківська інновація – це результат діяльності банку, який спрямований на отримання додаткових доходів в процесі створення сприятливих умов формування та розміщення ресурсного потенціалу за допомогою нововведень, що сприяють клієнтам в отриманні прибутку. Серед неодмінних властивостей, властивих інновації, можна виділити новизну, задоволення ринкового попиту, комерційна реалізованість.

Отже, поняття «інновації» застосовується до всіх нововведень у всіх сферах функціонування банку, що володіють певним позитивним економічним або стратегічним ефектом, прикладом якого можна вважати приріст клієнтської бази банку, збільшення частки ринку, скорочення витрат на проведення якого-небудь виду операцій і так далі.

Інноваційний процес, тобто процес, пов'язаний із створенням, освоєнням та розповсюдженням інновацій, охоплює всі сторони діяльності банку: від розробки концепції або ідеї до її практичної реалізації.

Світова банківська практика виділяє наступні групи банківських інновацій, об'єднаних спільністю цілей: нові послуги, пов'язані з розвитком грошово-фінансового ринку; послуги з управління грошовою готівкою; інновації в традиційних сегментах ринку позикових капіталів. Загальні категорії банківських інновацій відображають найбільш істотні властивості окремих видів банківських продуктів і послуг.

В той же час, вітчизняний досвід розробки банківських інновацій спирається на світову практику та банківське законодавство України. Це означає, що українські кредитні організації можуть одержувати додаткові доходи від здійснення передбачених банківським законодавством угод, які доповнюють банківські операції. Так, на вітчизняному ринку існують наступні види банківських інновацій:

- інноваційна діяльність, відповідно світовим тенденціям розвитку банківської справи;
- видача доручень за третіх осіб, що передбачають виконання зобов'язань в грошовій формі;
- здійснення довірчого управління (трастові операції) грошовими коштами і іншим майном за договором з фізичними і юридичними обличчями;
- придбання права вимоги від третіх осіб виконання зобов'язань в грошовій формі;
- проведення операцій з дорогоцінними металами і природними коштовними каменями;
- впровадження в практику лізингових операцій;
- надання в оренду фізичним і юридичним особам спеціальних сейфів або приміщення для зберігання документів і цінностей;
- надання консультативних і інформаційних послуг;
- розвиток операцій на грошово-фінансовому ринку за рахунок «інших угод», зокрема з похідними фінансовими інструментами.

Таким чином, враховуючи можливість отримання додаткових доходів, банки зацікавлені модернізувати методики створення та постачання своїх послуг з тією метою, щоб операційні витрати і ціни на них довести до рівня відповідності конкурентної позиції.

Література

1. Байда О. Украина может стать лидером банковских инноваций / О. Байда // Банкирь. – 2008. – № 1. – С. 50-51.
2. Офіційний сайт Національного Банку України <http://www.bank.gov.ua/>.

Троян А.І., Котова М.В.

Регулювання структурних зрушень в економіці регіонів у ринкових умовах

Перед економікою України стоїть сьогодні важливе завдання – забезпечити соціально-економічний розвиток держави на основі покращення використання наявного економічного потенціалу, активізації трудової діяльності, впровадження у виробництво досягнень науки і техніки.

На сучасному етапі функціонування вітчизняної економіки дослідження причин, що призвели до втрати основних важелів управління регіональним розвитком, до диспропорцій територіального розвитку та управління, а також розробка механізмів вдосконалення управління регіональними економічними системами, є важливою науковою та прикладною проблемою, вирішення якої сприятиме підвищенню ефективності національної економіки в умовах переходу до ринку. Відкритою проблемою на даний момент в Україні залишається питання впливу трансформаційних процесів, що відбуваються в економіці України, на соціально-економічний розвиток регіону та пошук шляхів удосконалення управління територіальним розвитком з огляду на ці процеси.

Слід зазначити, що проблеми дослідження трансформації соціально-економічних процесів в рамках регіону в умовах переходу до ринку знайшли висвітлення у публікаціях багатьох вітчизняних та зарубіжних дослідників. Однак багато питань теоретичного та методичного характеру потребують поглиблених досліджень. Зокрема, важливим питанням є визначення особливостей перебігу формаційних процесів у сфері управління регіональним розвитком. Тому метою даного дослідження є аналіз трансформації управління регіональним розвитком [1].

У період 1991-2008 рр. відбулася трансформація управління регіональним розвитком. Її можна простежити на кількох рівнях: національному, регіональному, місцевому та геополітичному. Зазначимо, що трансформація управління була б неможливою без трансформації нормативно-законодавчої бази. Фактично, трансформація останньої детермінувала трансформацію управління регіональним розвитком.

На національному рівні трансформаційні процеси проявилися як створення низки законів та нормативних актів, що визначають особливості існування України в світовому товаристві як незалежної держави. Звичайно, ці закони та нормативні акти детермінують розвиток регіонів як ланок політико-адміністративного устрою та як окремих, відносно автономних, підсистем національного господарського комплексу України.